Beste mensen,

Ik sta hier vandaag met een groot vertrouwen in wat wij samen voor elkaar kunnen krijgen.
Dat vertrouwen is zo groot omdat ik vertrouwen heb in dit team.
En omdat ik het geweldig vind dat Klaas, Jouke en Jeltje samen met mij de komende maanden campagne zullen voeren.

Mag ik hier, ook al vindt ze het niet leuk, nog één ding over zeggen?
Toen de Partij van de Arbeid op 15 mei de verkiezingen verloor nam Jeltje op 16 mei haar verantwoordelijkheid en ging zij de fractie leiden in moeilijke tijden.
Mensen die teleurgesteld afhaakten.
Discussies over mensen die bleven zitten.
Rapporten over wat er allemaal anders moest.
Een partij die moest wennen aan de oppositie-rol.
Jeltje heeft zich hier de afgelopen maanden niet door uit het veld laten slaan en gedaan wat gedaan moest worden in ondankbare tijden.
Voor die prestatie en voor het feit dat ik nu op haar ondubbelzinnige steun mag rekenen, buig ik diep.

>>>>>>>>>>>>>>>>

Beste mensen, vrienden, partijgenoten,

Uw klaterende applaus van vandaag, is het startschot voor de verkiezingscampagne.
Wij hebben er zin in en dat zullen we nodig hebben ook.
Want makkelijk gaat het niet worden.

Misschien heeft u gezien hoe ik afgelopen woensdagavond op TV in gesprek ben gegaan met voormalige PvdA-kiezers.
Stevige discussies met vijf mensen die lang PvdA hadden gestemd maar nu voor anderen hadden gekozen.
Vijf mensen van die 1 miljoen kiezers die ik zo nodig terug wil winnen, zo daagde Paul Witteman me uit.

Was het een makkelijke discussie?
Nee.
Bepaald niet.
Heb ik ze teruggehaald?
Nee.
Nog niet.
Ga ik er mee door?
Nou en of.

Ik zal u zeggen waarom.

Ik ben de politiek ingegaan omdat ik resultaten wil boeken voor mensen die in de knel komen.
Ik heb er geweldig veel moeite mee dat juist die mensen het niet meer in ons zagen zitten.
En ik weiger te accepteren dat onze idealen maar 23 zetels waard zijn.

>>>>>>>>>>>>

Maar ik weet net als u dat we heel hard zullen moeten werken om het verloren vertrouwen weer terug te winnen.

Dat zal dus alleen maar lukken als we in woord en daad laten zien dat de Partij van de Arbeid van 22 januari een andere is dan de Partij van de Arbeid van 15 mei.

De Partij van de Arbeid is op 15 mei een onbarmhartige spiegel voorgehouden.
Niet alleen de kaasstolp, maar ook die spiegel moet aan diggelen.
Maar het vertrouwen en de geloofwaardigheid die we daar voor nodig hebben, winnen we alleen maar terug door weer een partij te zijn waar mensen zich door aangesproken voelen.

Omdat het over hun problemen gaat.
Omdat we resultaten voor ze boeken.
Omdat we mensen kracht en kansen geven zelf iets van hun leven te maken.

Dat doen we door kiezers die in ons teleurgesteld zijn, op te zoeken en door moeilijke discussies niet uit de weg te gaan.

Omdat we onze idealen uit durven dragen.
Omdat we het lef hebben tegen de stroom in te roeien.
En vooral omdat we geloven dat je met een beroep op solidariteit, verantwoordelijkheid en respect de wereld echt beter kunt maken.

>>>>>>>>

De wereld is er ondertussen sinds 15 mei niet beter op geworden.
De klimaatconferentie in Johannesburg heeft voor het milieu teleurstellend weinig resultaat opgeleverd.
Het gaat economisch minder en meteen wordt de ontwikkelingssamenwerking het kind van de rekening.
En rond Irak dreigt de internationale rechtsorde te bezwijken onder het ongeduld een oorlog te willen beginnen.

Maar ook Nederland is er na 15 mei niet op vooruit gegaan.
De grote problemen waarover de kiezers op 15 mei de alarmklok luidden, zijn er nog steeds.
Het vertrouwen dat de politiek de problemen waar mensen elke dag tegen aan lopen, kan oplossen, is niet bepaald gegroeid.
Nog nooit was het vertrouwen in een kabinet zo laag.

Maar ja, kijk eens mee.

Het gaat economisch slecht met Nederland.
Er is nauwelijks economische groei.
Het wordt voor het eerst sinds jaren weer drukker bij de sociale dienst.
Het vertrouwen in de euro heeft een deuk gekregen door de stijgende prijzen.
De kranten puilen uit over problemen bij pensioenfondsen.
Het sociaal akkoord mislukt, de Nederlandse economie het slachtoffer.
De ziekenfondspremies vliegen omhoog.
Medicijnen worden duurder, en de apothekers rijker.
De bijzondere bijstand wordt uitgekleed.
De WAO staat onder druk.

Voor u staat geen sombermans als lijsttrekker.
Maar wel iemand die werkelijk niet begrijpt waarom de verkeerde keuzes gemaakt worden.

Wat Nederland nu nodig heeft, is dat we onze kop erbij houden.
Geen onnodige bezuinigingen als je daar alleen maar meer werklozen van krijgt.
Niet de vakbonden op de kast jagen op een moment dat je ze het hardste nodig hebt.
Geen maatregelen nemen waardoor de looneisen alleen maar omhoog zullen gaan.

Iedereen begrijpt dat als het economisch minder gaat, de overheid de tering naar de nering moet zetten.
Dat begrijpen wij ook.
En ook begrijpen wij dat er dan moeilijke, soms pijnlijke maatregelen genomen moeten worden.
Maar wat wij nooit zullen begrijpen, is dat je die problemen afwentelt op de mensen die dat het slechtste kunnen hebben.

>>>>>>>>>>>

Juist in tijden dat zekerheden wankelen, dat mensen zich afvragen of ze hun baan houden, wat er met hun inkomen of hun pensioen gaat gebeuren, juist dan moeten politici durven hoop te bieden.
Perspectief schetsen.
Optimisme uit stralen dat politiek echt iets kan betekenen voor mensen.

De Partij van de Arbeid zou geen knip voor de neus waard zijn als we dat verhaal niet zouden kunnen vertellen.
Het zullen wel andere verhalen zijn dan vroeger.
Maar het zullen progressieve verhalen zijn, eerlijke en rechtvaardige verhalen, PvdA verhalen.

Sociaal democratie *nu* betekent dat wij mensen vertrouwen en hoop willen geven dat het er in Nederland niet toe doet welke kleur je hebt, waar je geboren bent of wat je godsdienst is als je wilt meedraaien in onze samenleving.
Integratie is daarom bij uitstek een opdracht voor progressieve mensen en heeft dus terecht een prominente plaats in ons manifest gekregen.
Omdat wij perspectief willen bieden op emancipatie en burgerschap.

Maar makkelijk is het niet.
En dus mogen we ook wat van elkaar vragen.
Nieuwe Nederlanders aanspreken op hun eigen verantwoordelijkheid en het stellen van plichten tegenover de rechten, is daarbij enorm belangrijk.
Maar altijd tegelijkertijd het perspectief bieden dat wie dit allemaal doet, er ook echt bij hoort.

En laten we eerlijk wezen, ook op dat punt gaat het niet goed.
Ik ben de afgelopen maanden veel mensen tegengekomen, binnen en buiten de partij, die zich altijd als Nederlander hebben beschouwd, alles deden wat nu op een hoge toon van nieuwkomers wordt geëist, maar zich steeds minder thuis voelen.
Omdat politici generaliserend praten over hele bevolkingsgroepen en proefballonnetjes oplaten over eerste en tweede-rangsburgers.
Omdat zij denigrerend spreken over godsdienst.
Omdat discriminatie nog altijd een harde realiteit is. Op de arbeidsmarkt en in het sociale leven. Hele generaties jongeren van Turkse, Marokkaanse of Antilliaanse afkomst merken elk weekend wat het is om bij de deur van de discotheek geweigerd te worden.
Zullen we met elkaar afspreken dat we het niet alleen hebben over rechten en plichten, maar ook dat we alles doen om mensen die er al lang bij horen, nou eindelijk ook eens zo te behandelen?

>>>>>>>>>

Eén van de grootste gevaren die de integratie van Nieuwe Nederlanders op dit moment bedreigt, is de situatie dat kleine groepen raddraaiers het verpesten voor de grote groep welwillenden.

Het is maar één reden waarom wij ons als partij iets gelegen moeten laten liggen aan het veiligheidsvraagstuk.
U moet niet bij mij zijn als u vindt dat veiligheid een rechts thema is. Dat is het niet.
Sociaal democraten willen veiligheid, respect en zekerheid voor iedereen.

Dát is het probleem!
Veiligheid is ongelijk verdeeld.
Kijk naar de daders, kijk naar de slachtoffers, kijk naar de wijken waar het mis gaat, de mensen met de minste kansen kom je het meeste tegen.
Het moet dus ook ons probleem zijn en we gaan laten zien dat het op onze manier op te lossen valt.
Meer politie, hogere straffen bij veelplegers, het is allemaal nodig maar nooit het enige antwoord.
Keihard aanpakken waar het mis gaat maar ook net zo keihard aanpakken waarom het mis gaat.
Het kan, en het werkt.
Want als Hannah Belliot concreet iets probeert te doen voor junks, zwervers en daklozen in Amsterdam betekent zij meer voor het gevoel van veiligheid dan het zoveelste pleidooi voor tien bolletjesslikkers in één zeecontainer.

>>>>>>>>>>>>>

Ook al gaat het op een aantal punten wat minder in en met Nederland, mensen hebben ideeën, betrokkenheid, enthousiasme.
Het benutten van die positieve energie zou wel eens de sleutel kunnen zijn tot het verbeteren van ons onderwijs en van de zorg.
Ouders willen toch het beste voor hun kind op school?
Kinderen willen toch het beste voor hun ouders in een verzorgingshuis?
Docenten willen niets liever dan hun kennis aan anderen overdrgen.
Verplegers en verpleegsters hebben misschien nog wel meer hekel aan bureaucratie en onnodige regels dan u en ik.

Laten we die betrokkenheid en energie de ruimte geven om het onderwijs en de zorg weer van de mensen zelf te maken.
Laten we durven iets minder in blauwdrukken en nota's te denken.
Laten we ruimte maken voor initiatief en experiment.
Omdat we vertrouwen hebben in de mensen om wie het gaat en in de mensen die het moeten doen.

>>>>>>>>>>>

Beste mensen, ik begon mijn verhaal door te verwijzen naar die discussie in dat TV programma afgelopen woensdag.
En die 1 miljoen kiezers die ik terug wil halen.
De vijf mensen in de uitzending zeiden na afloop dat ze nog zweefden.
Dat geeft dus hoop want mensen die zweven moeten nog een keer ergens landen.
Dat zijn mensen die van ons willen horen wat we te bieden hebben.
Dat gesprek zullen we dus aan moeten gaan.
Ik ga dat doen.
Deze mensen hier achter mij gaan dat doen.
Maar het lukt alleen als u het ook gaat doen.

We zullen in deze campagne de bangigheid af moeten leggen.
We zullen de mensen moeten durven opzoeken die het met ons oneens zijn.
Niet om met de wind mee te waaien maar juist om eerlijk te zeggen waar het op staat.

Mag ik dan toch, ik kan het niet laten, één keer Joop Den Uyl citeren?
In 1981, in die prachtige rede "Tegen de stroom in", zei hij:

"In een periode van ekonomische onzekerheid groeit de aantrekkingskracht van hetzogenaamd simpele, de bereidheid om het maar eens heel anders te doen. Daarin schuilt de aantrekkingskracht van Nieuw Rechts. Maar uiteindelijk is dit struisvogelpolitiek: er zijn geen simpele oplossingen en wie ze zegt na te jagen probeert de werkelijke problemen onder de mat te vegen."

Beste mensen, resultaten uit het verleden zeggen niets over kansen voor de toekomst.
Deze partij heeft de afgelopen weken weer nieuw zelfvertrouwen gekregen.
Ik heb de vechtlust zien terugkeren.

Die vechtlust, dat zelfvertrouwen hebben we nu nodig om naar buiten te gaan.
Politiek is mensenwerk.
Hier zijn de mensen.
Maar buiten ligt het werk.

Die vijf mensen uit de TV uitzending die zweven nog.
Maar de volgende dag kreeg ik een mailtje van BartSmits@home.nl

“Beste Wouter, zojuist heb ik je op TV gezien. Misschien dat je de daar aanwezige twijfelaars niet overtuigd heb, maar mij wel. Ik kom terug naar de Partij van de Arbeid."

Waarop mijn medewerker met een grote grijns zei: 'Zo, nu hoef je er nog maar 999.999.”

>>>>>>>>>>>

Het wordt twee maanden hard werken voor elke stem die we terug willen winnen.
Maar het kan, en het gaat lukken.
Omdat ik weet waar we voor staan.
Omdat ik kracht put uit onze idealen.
Omdat ik op jullie reken.
En de mensen op ons.

Dank u wel.